Баъзе дуъоҳои ихтиёр шуда ки бар, беморон хонда мешаванд, аз Қурону Суннат ва одоби хондани онҳо

[Тоҷики – Tajiki – طاجيكية]

2011 - 1432

IslamHouse.com

﴿ الرقية الشرعية ﴾

« باللغة الطاجيكية »

2011 - 1432

IslamHouse.com

Баъзе дуъоҳои ихтиёр шуда ки бар, беморон хонда мешаванд, аз Қурону Суннат ва одоби хондани онҳо

Касе, ки дар иртибот бо суннат ва қавонини Илоҳӣ ба андеша мепардозад дар меёбад, ки мавриди озмоиш воқеъ шудан ё ибтилои яке аз суннатҳои муқаддари Худованд аст, зеро мефармояд:

﴿ وَلَنَبۡلُوَنَّكُم بِشَيۡءٖ مِّنَ ٱلۡخَوۡفِ وَٱلۡجُوعِ وَنَقۡصٖ مِّنَ ٱلۡأَمۡوَٰلِ وَٱلۡأَنفُسِ وَٱلثَّمَرَٰتِۗ وَبَشِّرِ ٱلصَّٰبِرِينَ ١٥٥ ﴾ البقرة: ١٥٥

***“Қатъан шуморо бо порае аз умур монанди тарс ва гуруснагӣ ва зиёни молӣ ва ҷонӣ ва камбуди мева (маводи ғизоӣ) мавриди озмоиш қарор медиҳем ва ба собирон мужда бидеҳ”.* (Ал Бақара 155)**

Касоне, ки дар гумонанд инсонҳои солеҳ ва парҳезкор аз ибтило дур ва масун мемонанд дар иштибоҳанд, зеро мавриди озмоиш қарор гирифтан нишонаи имон аст, зеро аз Расулаллоҳ (с) суол шуда, ки “Кадом инсонҳо бештар мавриди ибтило қарор мегиранд?” Ӯ посух дод: ***“Паёмбарон ва пас аз эшон солеҳон ва пас аз онҳо касоне, ки бештар ба эшон наздиканд”.***

Ҳар кас ба андозаи мизони диндориаш мавриди озмоиш қарор мегирад. Агар дар дини ӯ устуворӣ бошад, ба мизони озмоиши ӯ афзуда мегардад ва агар дар диндории ӯ заъф ва нармӣ бошад, аз он коста мешавад. Дар воқеъ, ибтило аломати муҳаббати Худованд дар мавриди бандаи худаш аст.

Расулаллоҳ (с) фармудаанд: “***Худованд ҳаргоҳ миллатеро дӯст бидорад, ононро мавриди ибтило қарор медиҳад***”.

Ҳамчунин бало ва ибтило нишонаи он аст, ки Худованд ба бандааш иродаи хайр дорад, зеро Расули Худо (с) фармудаанд: “***Агар Худованд нисбат ба бандааш иродаи хайр дошта бошад, зудтар ӯро дар дунё дучори муҷозот ва уқубат менамояд ва дар сурате, ки нисбат ба ӯ иродаи шарр дошта бошад, ӯро бо гуноҳонаш ба ҳоли худ мегузорад, то дар қиёмат ба тамом ва камол муҷозот кунад***” (Тирмизи).

Бало ва ибтило ҳарчанд андак ва кам бошанд, сабаби маҳви гуноҳонанд. Расули гиромии Ислом (с) мефармояд: “***Ҳеҷ мусулмоне нест, ки ба хотири фуру рафтани хор ё бештар аз он дучори азият ва дард шавад, магар ин ки Худованд ҳамчун резиши барги дарахтон онҳоро сабаби резиши гуноҳонаш мегардонад***” **(мутафақун алайҳи).** Ин ба он хотир аст, ки агар он инсон мусулмони солеҳ бошад, бало ва ибтило сабаби пок шудани гуноҳони гузашта ё баланд гардидани мартабааш мешавад, ва дар сурате, ки гуноҳкор бошад, каффораи гуноҳонаш мешавад ва ӯро ба аҳамияти он ёдоварӣ менамояд. Ҳамон гуна, ки Худованд мефармояд:

﴿ ظَهَرَ ٱلۡفَسَادُ فِي ٱلۡبَرِّ وَٱلۡبَحۡرِ بِمَا كَسَبَتۡ أَيۡدِي ٱلنَّاسِ لِيُذِيقَهُم بَعۡضَ ٱلَّذِي عَمِلُواْ لَعَلَّهُمۡ يَرۡجِعُونَ ٤١ ﴾ الروم: ٤١

“Фасод ва табоҳӣ дар хушкӣ ва дарё бар асари амалкарди (нописанд) мардум падид омада аст”.

Бало ва ибтило бар ду гунаанд: Яке озмоиш аз тариқи хайр аст, монанди афзоиши сарват ва сармоя. Дувум озмоиш ба василаи шарр ва бадӣ аст, монандӣ гуруснагӣ ва мушкилоти молӣ.

Худованди мутаъол мефармояд:

﴿وَنَبۡلُوكُم بِٱلشَّرِّ وَٱلۡخَيۡرِ فِتۡنَةٗۖ ٣٥﴾ الأنبياء: ٣٥

"Мо шуморо ба василаи мубтало кардан ба хайр ва шарр меозмоем".

Ҳамчунин гоҳе бало ва ибтило аз тариқи беморӣ ва марг аст, ки муҳимтарин омили онҳо чашмзанӣ ва ҷодугарӣ ношӣ аз ҳасадварзӣ аст, зеро аз Расулаллоҳ (с) ривоят шуда, ки: "***Баъд аз қазо ва қадари Худованд яке аз авомили марги уммати ман чашми бад аст***" (Таёлиси).

Ҷилавгирӣ (пешгирӣ). Лозим аст бо васоили ҷилавгирӣ аз чашмзадагӣ ва ҷодугарӣ қабл аз воқеъ шудани онҳо ошно шавем, ва онҳоро ба кор бигирем, зеро ҷилавгирӣ аз муолиҷа беҳтар аст. Ҷилавгирӣ аз онҳо ба васоили мухталифи бисёре аст, ки бархе аз онҳо иборатанд аз:

Қави сохтани нафс ба василаи тавҳид ва имон ба ин ҳақиқат, ки дахолат ва тасмимгири дар низоми ҳастӣ танҳо кори Худованд аст ва ҳамчунин иқдом ба умури нек ва писандида зарурат дорад.

Гумони нек аз Худованд ва таваккал бар у, ва ба хотири ҳар гуна чашми бад ва пешоянде гумон накунад, ки бемор мегардад, зеро ваҳму хаёл худ навъе беморӣ аст[1].

[1] Бештари пизишкон ва мутахассисон бар ин боваранд, ки бештар аз ду савуми амрози чашм аз асбоби нафси ва равони ба гумони ин ки онҳо бемор ҳастанд, авҷ мегирад, дар ҳоле ки аслан чунин бемори дар шахс вуҷуд надорад (мутарҷим).

Ҳар гоҳ касе бар ҳасад ва чашми бад доштан шӯҳрат дошта бошад бояд аз боби парҳез аз сабабҳо ва василаҳо аз ӯ парҳез карда шавад, на аз рӯи тарсу ҳарос.

Зикри Худованд ва қудрати Худованд дар мавриде, ки чизи ҳайратовареро мебинад, зарур аст. Зеро расули Худо (с) мефармояд: “***Ва табрик монанди ин гуфта: "Боракаллоҳу лак", на ин ки бигӯяд: Табораккаллоҳу***”.

Ҳар гоҳ яке аз шумо дар мавриди нафси худ ё дороии бародари диниатон чизеро дидед, ***"Мошоаллоҳ"*** гуфта, онро табрик гӯяд, зеро захми чашм ҳақиқат дорад, яъне бигӯяд: Худованд онро бароят муборак бигардонад.

Яке аз сабабҳои пешгири аз чашми бад оғоз кардани рӯз бо ҳафт дона хурмои Аҷваҳ аз боғҳои хурмои Мадинаи Мунаввара аст, мебошад.

Рӯйоварӣ ба Худованд ва таваккал ва гумони нек аз у ва паноҳ бурдан аз чашми бад ва ҷодугарӣ ва иқдом ба зикр ва паноҳ бурдан аз бадиҳо бо хондани дуъоҳо дар ҳар бомдод ва шомгоҳ[2]. Он зикру дуоҳо ба хости Худованд таъсир доранд.

Имон ба ин ки ҳар чи дар он омада, ҳақ асту ҳақиқат дорад ва бо иродаи Худованд муфид воқеъ мегардад.

Онро ба забон биёварад ё ба он гӯш фаро бидиҳад ва дилро ба он биспорад, зеро онҳо дуо ҳастанд ва бинобар ривоёт дуои дили ғофил пазируфта намешавад.

Замони зикр ва дуъоҳо. Зикр ва авроди субҳгоҳро баъд аз намози бомдод ва авроди баъд аз зӯҳрро баъд аз

[2] Нигоҳ Азкор-ус-сабоҳ вал-масои, с. …

намози аср бояд хонд. Ҳар гоҳ мусулмоне онҳоро фаромӯш кард ё ба коре машғул буд, ҳар гоҳ ба ёд овард, онҳоро бигӯяд.

Аломатҳои мубтало шудан ба чашми бад ва ғайра. Миёни кори пизишкӣ ва дуъохонии шаръӣ зидияте вуҷуд надорад, зеро Қуръон барои беҳбудии бемориҳои чашмӣ шифо дорад ва ҳам барои бемориҳои рӯҳӣ ва маънавӣ, аммо ҳаргоҳ инсон аз бемориҳои чашмӣ солим бошад, пешомдаҳо гоҳе ба василаи садо ва сардардиҳо нобаҳангом, зардии чеҳра, арақ ва идрори бисёр, камиштиҳоӣ, беҳолӣ ё таб ва ларза, тапиши қалб, дарду аламе, ки дар қисмати поёнии шонаҳо ва пушт нақлу интиқол меёбад. Андӯҳу ғам, хастагӣ ва кӯфтагии шабона, феъл ва кирдорҳои аз тарс ба вуҷудомада, бепарвоию ғофилии аз ҳад зиёд, афсурдагӣ, гӯшагирӣ, танбалӣ ва афсурдагии алоқа ба хобидан ва мушкилоту авориzи дигар, ки аз назари пизишкӣ ғолибан асбоби онҳо шинохташуда нест ва гоҳе бо таваҷҷӯҳ ба шиддату заъфи бемори он алоим вуҷуд дорад.

Инсони мусулмон бояд аз имони устувор ва қалби қавӣ бархурдор бошад, ки васвасаҳо ба он роҳ пайдо накунад ва танҳо бо эҳсоси яке аз авориз (нишонаҳо) худро бемор гумон набарад, зеро муолиҷаи бемории хаёлпардозӣ худ кори бисёр сахт ва печида аст, зеро гоҳе баъзе ашхос дар ҳоле, ки солиманд, яке аз он пешомадҳо дар онҳо вуҷуд дорад ва мумкин аст бемории эшон бемории чашмӣ бошад, гоҳе мумкин пешомадҳое монанди афсурдагӣ ва андӯҳ, беҳолӣ нишонаҳои заъфи

имон бошад. Дар ин лозим аст чигунагии иртиботи худро бо Худованд мавриди баррасӣ ва бозбинӣ қарор бидиҳад.

Дар сурате, ки беморӣ аз чашми бад бошад бо хости Худованд аз ду роҳ метавон онро муолиҷа кард:

1. Агар чашмзананда шинохта шавад, ба ӯ гуфта мешавад, ки ғусл кунад ва чашмзадашуда бо оби он ё бо миқдоре аз он об ғусл кунад.

2. Агар чашмзананда шинохташуда набуд, аз тариқи дуо ва ҳиҷомат бояд ба муолиҷаи он пардохт.

Аммо агар беморӣ бар асари сеҳр ҳосил шуда бошад, муолиҷаи он бо хости Худованд аз яке аз роҳҳои зер мумкин хоҳад буд:

1. Агар маҳали сеҳрро медонист ва онро ёфт, дар ҳоле ки ду сураи маъузатайн (Фалақ ва Нос)-ро мехонад, гиреҳҳои онро бикушояд ва сипас онро бисӯзонад.

2. Аз тариқи таъвизи шаръӣ ва оёти Қуръон ба вижа ду сураи маъузатайн ва Бақара ва дуоҳое, ки дар поён хоҳад омад, барои муолиҷаи он талош намояд.

3. Ботил кардани ҷоду ду навъ аст:

А) Навъе аз он ки ботил гардонидани сеҳр ба василаи сеҳр ва рафтан ба назди соҳирон барои боз ва ботил намудани он аст, ки ҳаром мебошад.

Б) Навъи дигар раво мебошад, монанди пайдо намудани ҳафт дона барг аз дарахти сидр ва куфтани миёни ду санг ва сипас хондани сураҳои "Алкофирун", "Алихлос", "Алфалақ", ва-"Нос" се бори ва сипас гузоштани он дар об ва баъд аз он нӯшидан ва ғусл кардан аз он, ва ин

корро чанд бор то шифо пайдо кардан ба хости Худованд ба ҷо биёрад **(Абдурраззоқ дар китоби «Мусанниф»).**

4. Берун сохтани сеҳр аз роҳи хӯрдани маводи исҳоловар, агар сеҳр дар шикам қарор дошта бошад ва агар дар қисматҳои дигар бошад аз тариқи ҳиҷомат[3] (навъи хун гирифтан) барои муолиҷаи он иқдом шавад.

Шартҳои дуъохони (дуои шаръӣ) иборатанд аз:

1. Ба василаи номҳо ва сифатҳои Худованд бошад.
2. Ба василаи забони арабӣ ё забони фаҳмо анҷом шавад.
3. Ин эътиқод, ки дуъохони дар зоти худ таъсирбахш нест ва шифои ин беморӣ бо хост ва иродаи Худованд аст.

Шартҳое ки дуъохон бояд дорои он бошад:

1. Мустаҳаб аст, ки дуъохон мусалмони солеҳу парҳезкор бошад, зеро ба ҳар мизоне, ки парҳезкор бошад, таъсири кори ӯ бештар хоҳад буд.

2. Ба ҳангоми иқдом ба дуъохони содиқона ба сӯйи Худованд рӯй биоварад, ба гунае ки қалб ва забони ӯ як шаванд. Аммо беҳтар он аст, ки ҳар кас барои худ иқдом ба дуъохони намояд, зеро дигарон ғолибан қалбашон ба чизи дигар машғул аст ва ҳеҷ кас ба андозаи худи ӯ мушкил ва ниёзмандии ӯро эҳсос намекунад ва Худованд худ иҷобати дуои ниёзмандонро ваъда дода аст.

[3] Расулуллоҳ (с) мефармояд: *Беҳтарин дору барои тадо ҳиҷомат аст.* ҳаводиси бисёре аз ин қабил рух дода, ки сабаби он сеҳр ва чашмгар буда ва ба василаи ҳиҷомат рафъ шуда аст, монанди марази саратон ва ғайра.

Шартҳои беморе ки дуъо хонда мешавад:

1. Мустаҳаб аст, ки муъмин ва солеҳ бошад ва мизони таъсири он ва қуввату заъфи имон ва парҳезкорӣ дар иртибот аст. Худованди мутаъол мефармояд: ***"Ва аз Қуръон, он чи шифо ва раҳмат аст, барои муъминон нозил мекунем ва ситамгаронро ҷуз хусрон (ва зиён) намеафзояд".***

2. Рӯй овардани содиқона ба пешгоҳи Худованд ва талаби шифо аз ҷониби у.

3. Дар ба таъхир афтодани шифо ва беҳбудӣ изҳори гиламандӣ накунад, зеро таъвиз дуост ва чунончӣ дар мавриди шифо аҷала кунад, мумкин аст ҳеҷ гоҳ дуои ӯ пазируфта нашавад. Расулаллоҳ (с) фармудаанд: ***"Чунончӣ аҷала накунед дуъоятон мустаҷоб мешавад, нагӯед дуъо намудем, аммо мавриди қабул воқеъ нашуд."***

Дуъохони дорои равишҳое аст, ки иборатанд аз:

1. Хондани дуъоҳо ҳамроҳ бо дамидан.

2. Хондани дуъоҳо бидуни дамидан.

3. Гирифтани оби даҳон ба василаи ангушт ва омехтани он бо хок ва сипас молидани он бар рӯи маҳалли дард.

4. Хондани дуъоҳо бо молидан бар рӯи маҳалли дард.

Оятҳо ва ҳадисҳое, ки ба василаи онҳо барои бемор дуъо хонда мешавад иборатанд аз:

Сура Ва	Оятҳои Қурон	Оятҳо бо хати тоҷики	Тарҷума

ОЯТ			
Сураи Бақара Ояти 255	ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلۡحَيُّ ٱلۡقَيُّومُۚ لَا تَأۡخُذُهُۥ سِنَةٞ وَلَا نَوۡمٞۚ لَّهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۗ مَن ذَا ٱلَّذِي يَشۡفَعُ عِندَهُۥٓ إِلَّا بِإِذۡنِهِۦۚ يَعۡلَمُ مَا بَيۡنَ أَيۡدِيهِمۡ وَمَا خَلۡفَهُمۡۖ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيۡءٖ مِّنۡ عِلۡمِهِۦٓ إِلَّا بِمَا شَآءَۚ وَسِعَ كُرۡسِيُّهُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَۖ وَلَا يَـُٔودُهُۥ حِفۡظُهُمَاۚ وَهُوَ ٱلۡعَلِيُّ ٱلۡعَظِيمُ ٢٥٥	Аллоҳу ла илоҳа илла ҳувал ҳаюул қайюм ла тахузуҳу синатун ва ла наумун лаҳу ма фис самавати ва ма филь арзи ман заллази яшфаъу ъиндаҳу илла биизниҳи яъламу ма байна айдиҳим ва ма хальфаҳум ва ла .ҳитуна бишайим мин ъилмиҳи илла бима шаа васиъа курси.ҳ ус самавати валь-арза ва ла яудуҳу ҳифзуҳума ва ҳувал ъали.ль ъазим	Нест маъбуде чуз Худо, Худое ки ҳамеша зинда аст, ва тадбир кунандаи олам аст, муназаҳ аз хобу пинак аст. Аз уст ончи дар осмону замин аст, кист онеки шафоъат кунад назди у магар ба ҳукми у. Медонад ончиро ки дар гузашта ва ояндаи мардумон аст. Касе аз мардум наметавонанд чизеро бидонанд магар бо хости Худованд. Фаро гирифтааст подшоҳии у осмонҳо ва заминро ва мушкил ҳам нест бар зоти пок у ки осмону заминро нигаҳбон бошад, ва у баланд мартабаву бузург аст.

Сураи Бақара ояти 285-286	ءَامَنَ ٱلرَّسُولُ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيۡهِ مِن رَّبِّهِۦ وَٱلۡمُؤۡمِنُونَۚ كُلٌّ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَمَلَٰٓئِكَتِهِۦ وَكُتُبِهِۦ وَرُسُلِهِۦ لَا نُفَرِّقُ بَيۡنَ أَحَدٖ مِّن رُّسُلِهِۦۚ وَقَالُواْ سَمِعۡنَا وَأَطَعۡنَاۖ غُفۡرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيۡكَ ٱلۡمَصِيرُ ٢٨٥ لَا يُكَلِّفُ ٱللَّهُ نَفۡسًا إِلَّا وُسۡعَهَاۚ لَهَا مَا كَسَبَتۡ وَعَلَيۡهَا مَا ٱكۡتَسَبَتۡۗ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذۡنَآ إِن نَّسِينَآ أَوۡ أَخۡطَأۡنَاۚ رَبَّنَا وَلَا تَحۡمِلۡ عَلَيۡنَآ إِصۡرٗا كَمَا حَمَلۡتَهُۥ عَلَى ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِنَاۚ رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلۡنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِۦۖ وَٱعۡفُ عَنَّا وَٱغۡفِرۡ لَنَا وَٱرۡحَمۡنَآۚ أَنتَ مَوۡلَىٰنَا فَٱنصُرۡنَا عَلَى ٱلۡقَوۡمِ ٱلۡكَٰفِرِينَ	Ааманар-расулу бима унзила илайҳи мин раббиҳи вал муъминуна, куллун амана биллаҳи ва малаикатиҳи ва кутубиҳи ва русулиҳи, ла нуфариқу байна аҳадин мин русулиҳи, ва қолу самиъна ва атаъно ғуфронака роббана ва илайкал масир. Ла юкаллифуллоҳу нафсан илла вусъаҳа лаҳа ма касабат ва ъалайҳи мактасабат, раббана ла туахизна ин насийна ав	Паёмбар худ ба он чӣ аз ҷониби Парвардигораш ба ӯ нозил шуда, имон дорад. Ва ҳамаи мӯъминон ба Худову фариштагонаш ва китобҳояш ва паёмбаронаш имон доранд. Миёни ҳеҷ як паёмбаронаш фарқе намениҳем. Гуфтанд: «Шунидем ва итоъат кардем, эй Парвардигори мо, омурзиши туро хосторем, ки бозгашти ҳама ба сӯи туст!» Худо ҳеҷ касро ҷуз ба андозаи тоқаташ амр намекунад. Некиҳои ҳар кас аз они худи уст ва бадиҳояш аз они худи ӯст. «Эй Парвардигори мо, агар фаромӯш кардаем ё хатое кардаем, моро бозхост макун! Эй

		ахтаъна, раббана ва ла таҳмил ъалайна исран кама ҳамалтаҳу алал-лазина мин қаблина раббана ва ла туҳаммилна ма ла Тақата лана биҳи, фаъфу ъанна вағфирлана варҳамна, анта мавлана фансурна ъалал -қавмил кафирин	Парвардигори мо, он гуна ки бар умматҳои пеш аз мо таклифи вазнин ниҳодӣ, таклифи вазнин бар мо манеҳ ва он чиро, ки тоқати он надорем, бар мо таклиф макун! Гуноҳони моро бубахш ва моро биёмурз ва бар мо раҳмат овар! Ту сарвари мо хастӣ. Пас моро бар гурӯҳи кофирон ғолиб гардон!»
Сураи Аъроф ояти 117-119	وَأَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰٓ أَنۡ أَلۡقِ عَصَاكَۖ فَإِذَا هِيَ تَلۡقَفُ مَا يَأۡفِكُونَ ﴿١١٧﴾ فَوَقَعَ ٱلۡحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿١١٨﴾ فَغُلِبُواْ هُنَالِكَ وَٱنقَلَبُواْ صَٰغِرِينَ	Ва авҳайна ило Мусо ан алқи ъасока фаизо ҳия талқафу ма яъфикун. Фавақаъал ҳақу ва батала мо кану яъмалун. Фағулибу	“Мо ба Мусо ваҳй кардем, ки “Асои худро бияфкан!” Ногаҳон ба сурати мори азиме даромад, ки васоили дурӯғини онҳоро ба суръат бармегирифт. (Дар ин ҳангом) ҳақ ошкор шуд ва он чи онҳо

		ҳуналика ванқалабу соғирин.	сохта буданд, ботил шуд ва дар он ҷо (ҳамагӣ) мағлуб шуданд ва хору кӯчак гаштанд”.
Сураи Нисо ояти 54	أَمْ يَحْسُدُونَ ٱلنَّاسَ عَلَىٰ مَآ ءَاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِن فَضْلِهِۦ	Ам яҳсудунан-наса ъала ма атаҳумул-Лоҳу мин фазлиҳи	Оё ҳасад мебаранд бар мардумон,(бар Муҳаммад (с) бар он паёмбарие ки Худованд бар онон додааст аз фазлу карами худ
Сураи Шуъаро ояти 80	وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ	Ва изо маризту фаҳува яшфини	Ва ҳаргоҳ ки мариз шудам пас уст ки манро шифо мебахшад
Сураи Тавба ояти 14	وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ	Ва яшфи судура қавми муъминин	Ва шифо мебахшад дилҳои муъминонро
Сураи Тоҳо ояти 65 то 69	قَالُواْ يَٰمُوسَىٰٓ إِمَّآ أَن تُلْقِيَ وَإِمَّآ أَن نَّكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَلْقَىٰ ﴿٦٥﴾ قَالَ بَلْ أَلْقُواْ فَإِذَا حِبَالُهُمْ وَعِصِيُّهُمْ يُخَيَّلُ إِلَيْهِ مِن سِحْرِهِمْ أَنَّهَا تَسْعَىٰ ﴿٦٦﴾ فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِۦ خِيفَةً مُّوسَىٰ ﴿٦٧﴾ قُلْنَا لَا تَخَفْ إِنَّكَ	Қолу яа Мусо иммо ан тулқия ва иммо ан накуна аввала ман алқа. Қола бал алқу, фаизо ҳиболуҳум ва	“(Соҳирон) гуфтанд: “Эй Мусо! Оё ту аввал (асои худро) меафкани, ё мо касоне бошем, ки аввал бияфканем?!” Дар ин ҳангом танобҳо ва асоҳои онон бар асари сеҳрашон чунон ба назар

	أَنتَ ٱلۡأَعۡلَىٰ ٦٨ وَأَلۡقِ مَا فِي يَمِينِكَ تَلۡقَفۡ مَا صَنَعُوٓاْۖ إِنَّمَا صَنَعُواْ كَيۡدُ سَٰحِرٖۖ وَلَا يُفۡلِحُ ٱلسَّاحِرُ حَيۡثُ أَتَىٰ	ъисиюҳум юхаялу илайҳи мин сеҳриҳим аннаҳа тасъа. Фа,авчаса фи нафсиҳи хифатан Муса. Қулна ла тахаф иннака анта л аъла. Ва алқи мо фи яминика талқафу мо санаъу, иннама санаъу кайду соҳирин, ва ла юфлиҳу с соҳиру ҳайсу ата	мерасид, ки ҳаракат мекунанд! Мусо тарси хафифе дар дил эҳсос кард ки(мабодо мардум гумроҳ шаванд)! Гуфтем: “Натарс! Ту мусаламан (пирӯз ва) бартари! Ва он чиро дар дасти рост дори, бияфкан, тамоми он чиро сохтаанд мебалъид! Он чи сохтаанд танҳо макри соҳир аст ва соҳир ҳар ҷо равад, растагор нахоҳад шуд!”.
Сураи Исро ояти 82	وَنُنَزِّلُ مِنَ ٱلۡقُرۡءَانِ مَا هُوَ شِفَآءٞ وَرَحۡمَةٞ لِّلۡمُؤۡمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ ٱلظَّٰلِمِينَ إِلَّا خَسَارٗا	Ва нуназилу минал қурони ма ҳува шифоун ва раҳматун лилмуъминина ва ла язиди золимина илла хасоро	“Ва аз Қуръон он чӣ шифо ва раҳмат аст барои мӯъминон нозил мекунем ва ситамгоронро ҷуз хусрон (ва зиён) намеафзояд”.
Сураи	قُلۡ هُوَ لِلَّذِينَ ءَامَنُواْ	Қул ҳува	“Бигӯ: “Ин (китоб) барои

Фусилат ояти 44	هُدٗى وَشِفَآءٞ	лилазина оману ҳудан ва шифоун	касоне, ки имон овардаанд, ҳидоят ва дармон аст”.
Сураи Ҳашр ояти 21	لَوۡ أَنزَلۡنَا هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانَ عَلَىٰ جَبَلٖ لَّرَأَيۡتَهُۥ خَٰشِعٗا مُّتَصَدِّعٗا مِّنۡ خَشۡيَةِ ٱللَّهِۚ	Лав анзално ҳазал қурона ъала чабалин ларайтаҳу хошиъан мутасаддиъан мин хашятил лаҳ	“Агар ин Қуръонро бар кӯҳе нозил мекардем, медидӣ, ки дар баробари он хошеъ мешуд ва аз хавфи Худо мешикофт”.
Сураи Мулк ояти 3	فَٱرۡجِعِ ٱلۡبَصَرَ هَلۡ تَرَىٰ مِن فُطُورٖ	Фарчиъил басара ҳал таро мин футур	Ду бора бингар (ба осмон) оё мебини дар он ҳеч рахнае (ё шикастагиеро?)
Сураи Қалам ояти 51	وَإِن يَكَادُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَيُزۡلِقُونَكَ بِأَبۡصَٰرِهِمۡ لَمَّا سَمِعُواْ ٱلذِّكۡرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُۥ لَمَجۡنُونٞ	Ва ин якадул лазина кафару лаюзликунака биабсориҳим ламма самиъу зикра ва яқулуна инаҳу ламачнун	“Наздик аст кофирон ҳангоме, ки оёти Қуръонро мешунаванд, бо чашмзахми худ туро аз байн бибаранд ва мегӯянд: “Ӯ девона аст!”.
Сураи Тавба ояти 26	ثُمَّ أَنزَلَ ٱللَّهُ سَكِينَتَهُۥ عَلَىٰ رَسُولِهِۦ وَعَلَى ٱلۡمُؤۡمِنِينَ	Сумма анзалаллоҳу сакинатаҳу ъала	Боз фиристод Худованд таскину оромии худро бар паёмбари худ ва бар

	وَأَنزَلَ جُنُودًا لَّمْ تَرَوْهَا	расулиҳи ва ъалал муъминина ва анзала чунудан лам таравҳа	муъминон ва фиристод ба мадади шумо лашкарҳоеро ки онҳоро шумо надидед
Сураи Фатҳ ояти 26	فَأَنزَلَ ٱللَّهُ سَكِينَتَهُۥ عَلَىٰ رَسُولِهِۦ وَعَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ وَأَلْزَمَهُمْ كَلِمَةَ ٱلتَّقْوَىٰ وَكَانُوٓا۟ أَحَقَّ بِهَا وَأَهْلَهَا	Фа анзалаллоҳу сакинатаҳу ъала расулиҳи ва ъалал муъминина ва алзамаҳум калимата тақва ва кану аҳақка биҳа ва аҳлаҳа	Худованд итминону оромиро дар қалби паёмбару муъминон нозил кард ва собит кард бар онҳо сухани парҳезгориро (ки калимаи шаҳодат аст) ва онҳо сазовори он калима буданд.
Сураи Фатҳ ояти 18	لَّقَدْ رَضِىَ ٱللَّهُ عَنِ ٱلْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ ٱلشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِى قُلُوبِهِمْ فَأَنزَلَ ٱلسَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَٰبَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا	Лақад разияллоҳу ъанил муъминина из юбойъунака таҳта шачарати фаъалима ма фи қулубиҳим фа анзала сакината ъалайҳим ва асобаҳум фатҳан қариба	Бе шубҳа Худованд рози шуд аз муъминон ҳангоме ки бо ту дар зери дарахт байъат карданд. Донист Худо ончиро ки дар дилҳои муъминон аст (аз вафо ва садоқат) пас фуруд овард итминону оромиро дар дилҳояшон ва башорат дод онҳоро ба фатҳу ғалабаи наздике.

Сураи Фатҳ ояти 4	هُوَ ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ ٱلسَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ لِيَزۡدَادُوٓاْ إِيمَٰنٗا مَّعَ إِيمَٰنِهِمۡ	Ҳувал лази анзала сакината фи қулубил муъминин лияздоду имаанан маъа имониҳим	Худованд зотест ки фуруд овард итминону оромишро дар дилҳои муъминон то зиёд шавад имонашон бо имони собиқ.
Сураи Фотиҳа ояти 1то7	بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ ١ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٢ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ ٣ مَٰلِكِ يَوۡمِ ٱلدِّينِ ٤ إِيَّاكَ نَعۡبُدُ وَإِيَّاكَ نَسۡتَعِينُ ٥ ٱهۡدِنَا ٱلصِّرَٰطَ ٱلۡمُسۡتَقِيمَ ٦ صِرَٰطَ ٱلَّذِينَ أَنۡعَمۡتَ عَلَيۡهِمۡ غَيۡرِ ٱلۡمَغۡضُوبِ عَلَيۡهِمۡ وَلَا ٱلضَّآلِّينَ ٧	**Сураи ФОТИҲА** 1 **Ба номи Худованди бахшояндаи меҳрубон!** 2 Ситоиш Худоро, ки Парвардигори ҷаҳониён аст 3 Бахшояндаи меҳрубон 4 Фармонравои рӯзи ҷазо 5 Танҳо Туро мепарастем ва танҳо аз Ту ёри меҷӯем 6 Моро ба роҳи рост ҳидоят кун 7 Роҳи касоне, ки онҳоро неъмат додаи, на хашмгирифтагонӣ бар онҳо ва на гумроҳон.	
Сураи Кофирун ояти 1то5	قُلۡ يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡكَٰفِرُونَ ١ لَآ أَعۡبُدُ مَا تَعۡبُدُونَ ٢ وَلَآ أَنتُمۡ عَٰبِدُونَ مَآ أَعۡبُدُ ٣ وَلَآ أَنَا۠ عَابِدٞ مَّا عَبَدتُّمۡ	**Сураи КОФИРУН** **Ба номи Худои бахшояндаи меҳрубон!** 1 Бигӯ: «Эй кофирон! 2 Ман чизеро, ки шумо мепарастед, намепарастам 3 Ва шумо низ чизеро, ки ман	

	﴿٤﴾ وَلَآ أَنتُمۡ عَٰبِدُونَ مَآ أَعۡبُدُ ﴿٥﴾ لَكُمۡ دِينُكُمۡ وَلِيَ دِينِ	мепарастам,намепарастед 4 Ва ман парастандаи чизе, ки шумо мепарастед, нестам 5 Ва шумо парастандаи чизе, ки ман мепарастам, нестед, 6 Шуморо дини худ ва маро дини худ!»
Сураи Ихлос ояти 1то4	قُلۡ هُوَ ٱللَّهُ أَحَدٌ ﴿١﴾ ٱللَّهُ ٱلصَّمَدُ ﴿٢﴾ لَمۡ يَلِدۡ وَلَمۡ يُولَدۡ ﴿٣﴾ وَلَمۡ يَكُن لَّهُۥ كُفُوًا أَحَدُۢ ﴿٤﴾	**Сураи ИХЛОС** **Ба номи Худои бахшояндаи меҳрубон!** 1 Бигӯ: «Ӯст Худои якто, 2 Худое, ки дар ҳоҷат ба Ӯ рӯй кунанд, 3 На зоида аст ва на зоида шуда 4 Ва на ҳеҷ кас ҳамтои Ӯст!»
Сураи Фалақ ояти 1то5	قُلۡ أَعُوذُ بِرَبِّ ٱلۡفَلَقِ ﴿١﴾ مِن شَرِّ مَا خَلَقَ ﴿٢﴾ وَمِن شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ﴿٣﴾ وَمِن شَرِّ ٱلنَّفَّٰثَٰتِ فِي ٱلۡعُقَدِ ﴿٤﴾ وَمِن شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ﴿٥﴾	Сураи Фалақ Ба номи Худои бахшояндаи меҳрубон 1 Бигу (эй Муҳаммад) паноҳ мебарам ба парвардигори субҳ. 2 Аз бадии ҳар чизе ки офаридааст. 3 Аз бадии шаби торик, чун торикияш паҳну мугташир гардад. 4 Ва аз бадии занони ҷодугар, ки (суфу куф мекунанд) дар гиреҳҳо. 5 Ва аз бадии ҳасадхур чун ҳасад кунад.
Сураи Нос	قُلۡ أَعُوذُ بِرَبِّ ٱلنَّاسِ ﴿١﴾ مَلِكِ ٱلنَّاسِ ﴿٢﴾ إِلَٰهِ	**Сураи НОС** **(мардум)**

ояти 1то5	ٱلنَّاسِ ٣ مِن شَرِّ ٱلْوَسْوَاسِ ٱلْخَنَّاسِ ٤ ٱلَّذِى يُوَسْوِسُ فِى صُدُورِ ٱلنَّاسِ ٥ مِنَ ٱلْجِنَّةِ وَٱلنَّاسِ	**Ба номи Худои бахшояндаи меҳрубон!** 1 Бигӯ: «Ба Парвардигори мардум паноҳ мебарам, 2 Фармонравои мардум, 3 Худои мардум, 4 Аз бадиву васвасагари пинҳоншаванда, 5 Он кӣ дар дилҳои мардум васваса мекунад, 6 Хоҳ аз ҷинниён бошад ё аз одамиён!»	
Сураи Бақара ояти 137	فَسَيَكْفِيكَهُمُ ٱللَّهُ ۚ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ١٣٧	Фасаякфикаҳуму л лоҳу ва ҳувас самиъул ъалим.	Пас зуд бошад ки кифоят кунад Худо бо интиқоми ту (эй Муҳаммад) ононро ва уст шунавову доно.
Сураи Аҳқоф ояти 31	﴿ يَٰقَوْمَنَآ أَجِيبُوا۟ دَاعِىَ ٱللَّهِ وَءَامِنُوا۟ بِهِۦ يَغْفِرْ لَكُم مِّن ذُنُوبِكُمْ وَيُجِرْكُم مِّنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ٣١ ﴾	Яа қавмана ачибу доъияллоҳи ва омину биҳи яғфир лакум мин зунубикум ва ючиркум мин ъазабин алим.	Эй қавми мо, ин даъваткунанда ба Худоро қабул кунед ва ба ӯ имон биёваред, то Худо гуноҳонатонро бибахшояд ва шуморо аз азобе дардовар дар амон дорад.

Ин чунин барои хондани дуъоҳо аз ривоёти зер истифода мешавад:

أَسْأَلُ اللهَ العَظِيمَ رَبَّ العَرْشِ العَظِيمِ أَنْ يَشْفِيَكَ

“Асалу-уллоҳа ал-азим раба-ал-арши аъзими ан яшфика” - Аз Худованди аъзим Парвардигори Арши бузург мехоҳам, ки туро шифо диҳад (7 бор)..

أُعِيْذُكَ بِكَلِمَاتِ اللهِ التَّامَةِ مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ وَهَامَّةٍ وَمِنْ كُلِّ عَيْنٍ لامَّةٍ

“Уъирука би калимоти-иллоҳ-иттомммати мин кули шайтони ва ҳомматин ва мин кулли ъайнин ло-амматин” (3 бор).

اَللَّهُمَّ رَبَّ النَّاسِ أَذْهِبِ البَأسِ اِشْفِ أَنْتَ الشَّافِيْ لا شِفَاءَ إِلا شِفَاؤُكَ شِفَاءً لايُغَادِرُ سَقَماً

Аллоҳумма раббан-носи азҳибин-,fъса ишфи анташ-шофии ло шифоа илло шифоука шифоан ло юғадур сақаман” (3 бор)

Бор Худоё! Эй маъбуди мардум ва нобудкунандаи маразҳо, шифо бидеҳ, ки Ту шифодиҳандаӣ. Ҷуз Ту шифодиҳандае нест, шифое, ки маразҳоро боқӣ намегузорад.

اَللَّهُمَّ أَذْهِبْ عَنْهُ حَرَّهَا وَبَرْدَهَا وَوَصَبَهَا

“Аллоҳумvа fзҳbби анҳу ҳарраҳо ва бардаҳо ва васабаҳа”.

حَسْبِيَ اللهُ لا إِلَهَ إِلا هُوْ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ العَرْشِ العَظِيْمِ

“Ҳасбияллоҳу ло илоҳа илло ҳува алайҳи таваккалту ва ҳува рабб-ил-арши аъзим” (7 бор)

بِسْمِ اللهِ أَرْقِيْكَ مِنْ كُلِّ دَاءٍ يُؤْذِيْكَ وَمِنْ شَرِّ كُلِّ نَفْسٍ أَوْ عَيْنِ حَاسِدٍ، اللهُ يَشْفِيْكِ بِسْمِ اللهِ أَرْقِيْكِ

“Бисмиллоҳи арқиика мин кулла доин ювазика ва мин шарри кулла нафсин ав аъйнин ҳосидин аллоҳу яшфику бисмиллоҳи арқиика” (7 бор)

Ман шумо ду нафар - Ҳасан ва Ҳусайн (р)-ро ба василаи калимоти комили Аллоҳ аз бадии ҳар шайтон ва ҷонвари заҳрдор ва захми чашм ба ҳифзи Худо месупорам.

Дасти худро ба рӯи маҳалли дард қарор диҳад ва се бор бигӯяд *“Бисмиллоҳӣ”* ва ҳафт бор бигӯяд:

أَعُوْذُ بِعِزَّةِ اللهِ وَقُدْرَتِهِ مِنْ شَرِّ مَا أَجِدُ وَأُحَاذِرُ

“Аъузу бииззатиллоҳи ва қудратиҳи мин шарри мо аҷиду ва уҳозиру” - ман ба иззати Худо ва қудраташ паноҳ мебарам аз шарри он чи ба он дучор мешавам ва аз он бим дорам ва метарсам.

Чанд ёддошт:

❶Ҷоиз нест рост шумурдани хурофотҳои марбут ба чашмгари бад мисли ин гуё бо нушидани пешоби ӯ, ё ин ки агар у бимирад гуё асари чашмаш аз байн мерафта бошад … ин гуна хурофотҳо ҳаргиз ҳақиқат надоранд.

❷Ҷоиз нест гузоштани туморҳои пустин ё дастбанд ё гарданбанд дар ҷойҳое ки имкон дорад ки дучори чашми бад гарданд.

Расулаллоҳ (с) мефармояд: ***“Ҳар касе чизеро бар худ биёвезад сарнавишташ дар ихтиёри он чиз қарор дода мешавад”***. Аммо агар оятҳое аз Қуръон бошад дар

мавриди он ихтилофи назар вуҷуд дорад ва беҳтар он аст, ки тарк шавад.

❸Навиштани ҷумлаҳое монанди: мошоаллоҳ, таборакаллоҳ ё наққошии шамшер, чоқу, чашм ё қарор додани Қуръон дар автомобил ё овехтани оёте аз Қуръон дар манзил аз ҳеҷ кадом чашмкунӣ пешгирӣ намекунанд, ҳатто мумкин аст ҷузъи тилисм ва афсуни ҳаром ба шумор биёянд.

❹Шахси мариз бояд ба қабули дуъохони мутмаъин бошад ва аз таъхири беҳбудӣ эҳсоси нигаронӣ накунад, зеро агар гоҳе ба бемор гуфта шавад, ки дар тӯли умр бояд дору масраф кунӣ, изҳори норизоият намекунад, аммо агар натиҷаи дуъохони ба тӯл анҷомад, изҳори норизоият менамояд, дар ҳоле ки дар баробари хондани ҳар ҳарфе аҷру подош дорад ва подоши он даҳ баробар аст. Лозим аст мудом дуъо ва истиғфорашро қатъ накунад ва садақаву эҳсонашро бештар кунад, зеро эҳсон ва садақа ҷузъи умури шифобахш ба шумор меоянд.

❺ Хондани дастаҷамъӣ бар хилофи суннат аст ва асари он заъиф мебошад. Ҳамчунин басанда кардан ба навори косет кофӣ нест, зеро дар мавриди он ният, ки дар дуъохони шарт аст, таҳақуқ пайдо намекунад, ҳарчанд гӯш фаро додан ба он муфид аст. Такрори дуъохони то беҳбудии комил суннат аст, магар ин ки сабаби заҳмат ва машақати мариз шавад, дар ин сурат барои костан аз малол онро кам кунад, аммо такрори оятҳо ва дуъоҳо ба теъдоди мушаххас, ки дар суннат ворид нашуда аст, ҷоиз нест.

❻ Нишонаҳои бар ин ки дуъохоне ки бо сеҳр сарукор дорад на бо Қуръон вуҷуд дорад, ки ба онҳо ё баъзе аз онҳо истидлол мешавад, ва набояд фиреби диндории зоҳирии ӯро хӯрд, зеро гоҳе мумкин аст хондани дуъоро бо оятҳое аз Қуръон оғоз кунад, аммо билофосила чизҳои дигареро ҷойгузини он кунад, ҳатто мумкин аст барои фиреб додани мардум мураттаб ба масҷид рафтуомад дошта бошад ва гоҳе дар пеши рӯи шумо мудом аҳли зикр ва аврод бошад, бояд ҳушёр буд ва дучори фиреб нашуд.

Бархе нишонаҳои ҷодугарон ва фиребгарон иборатанд аз пурсидани номи бемор ё модари ӯ, зеро донистан ё надонистани ном дар мавриди муолиҷа чизеро тағйир намедиҳад. ✸ Қитъае аз либоси беморро монанди: пероҳан, жакет… талаб мекунад. ✸ Шояд аз шахси бемор ҳайвон ё парандаеро бо сифати муаян талаб кунад ва уро фармоиш бидиҳад ки он ҳайвон ё парандаро забҳ намояд ба хотири ибодат ва наздик шудан бо шайтонаш, ва бемор талаб мекунад ки хуни уро дар баданаш бимолад. ✸ Хондани дуоҳо ва тилисмҳои номафҳум ва бемаъно. ✸ Додани саҳифаҳое ба бемор, ки дар он хоначаҳое, ки дар миёни онҳо ҳарфҳо ва рақамҳое навишта шудаанд – ки ҳиҷоб ном доранд. ✸ Беморро ба канорагири аз мардум ва зиндонӣ шудан дар утоқи торик барои муддати мушаххас, - ки ҳиҷоба ном дорад – водор кардан. ✸ Амр кардан ба бемор, ки муддате аз истеъмоли об худдорӣ кунад. ✸ Додани чизе ба бемор, то онро дар замине дафн кунад ё

қоғазеро ба ӯ бидиҳад, то онро бисӯзонад ва аз дуди он ба унвони бухур истифода намояд. ✸ Хабар додан ба бемор аз сифот ва вижагиҳое, ки дигарон аз он хабар надоранд, ё хабар додан аз исм ва маҳали сукунат ва бемории ӯ пеш аз он ки худи ӯ чизеро ба забон биёварад. ✸ Хабар додан аз навъи бемории ӯ аз тариқи телефон ё почта ва … ё билофосила пас аз ворид шудан ба утоқи ӯ.

❼Аз назари уламои аҳли суннат ва ҷамоъат ҷиннҳо метавонанд худро ба дохили ҷисми инсон дароваранд ва ба ин оят истидлол менамоянд, ки ***“Касоне ки рибо мехӯранд, барнамехезанд магар монанди касе, ки шайтон ӯро сахт дучори девонагӣ карда бошад”.*** Муфассирон дар ин маврид иттифоқи назар доранд, ки манзур аз калимаи "مس Масс" дар он оят ҷунуни шайтонӣ аст, ки барои одаме, ки ҷинне дар қолаби ӯ рафта аст, пеш меояд.